

Enke har en Søn, som hun har holdt ved Akademiet i et vist Antal Aar, saa har hun gjort det under den Forudsætning, at, naar Sønnen havde bestaaet ved sin Afgangsexamen, saa kunde han staae paa sine egne Been, som man siger; nu komme vi og gribe voldsomt ind dert og sige: ja, om Du ogsaa bliver Officer, saaer Du dog ingen Gage (Eschérning: Det vilde maaffee være en stor Ubillighed) Ja, jeg troer endogsaa, at det vilde være en stor Uretfærdighed. Vi hørte nylig en æret Rigsdagsmand, der er Jurist, erklære, at der var et stort, om ikke Retfærdigheds-, saa dog Billighedskrav for dem til at faae Gage. Naar man vil indskrænke Cadetternes Antal efter visse Aaremaal, naar man vil sige til 1ste Novbr. om eet eller to Aar skal der ikke være flere ansatte, saa vil der ikke blive flere ansatte, end Armeen i Forhold til Planen kan behøve, da skal jeg være fuldkommen enig med Udvalgets Fleertal og stemme derfor, men naar det skal virke tilbage paa de Cadetter, som ere gaaede ind under den Forudsætning, at de skulde have Gage, naar de blive Officerer, og naar de have bestaaet i deres Examen, saa kan jeg ikke Andet end stemme imod dette Forslag, fordi man, dersom det blev vedtaget, efter min Formening vilde begaae den allerstørste Uretfærdighed imod dem.

Formanden: Ja, forsaavidt den ærede Rigsdagsmand gjorde et Spørgsmaal til den ærede Krigsminister, skulde jeg dog ønske, at dette Spørgsmaal ikke blev besvaret, og at man ikke videre udtaler sig desangaaende.

Grundtvig: Ja, jeg haaber ikke, at hvad den ærede Formand i dette Dieblik sagde, kan være til Hinder for, at jeg bemærker, at jeg ikke kan forstaae, hvad det er for en Nødvendighed, som den ærede Krigsminister sagde skulde have drevet og tvunget den forrige Krigsminister til med sit „utvivlsomme danske Sind“ at befordre dem i Armeen, der have tjent i Oprørets Rækker, fremfor dem, der have kæmpet for Danmark. Jeg forstaaer ikke, hvad det er for en Nødvendighed, men jeg skal ikke videre gaae ind derpaa. Hvad jeg egentlig vilde sige, det er, at jeg godt kan

forstaae, at den danske Rigsdag baade har Ret og Forpligtelse til at gjøre Alt, hvad der staaer i dens Magt for, at man ikke under Paastud af, hvad der kræves til at ordne en stor slagfærdig Armeer, skal forlange saadanne Dpoffrelser og saadanne Udgifter, som oversteige Landets Kræfter, ja, at Rigsdagen, dersom den har forstaaet sit Kald, paa alle Maader og saa kraftigt som muligt maa protestere mod den gamle romerske Grundsætning: at Krig skal betragtes som den normale Tilstand, Freden som en Undtagelse, saa at Freden kun skulde bruges til at føde Krig; jeg indseer derfor naturligvis heller ikke, at der er det mindste virkelig Begrundede fra det fællelige og derfor fra det menneskelige Standpunkt i, at man paastaaer, at man i Fredstid endelig maa see paa en eller anden Maade at faae et saa stort Antal Officerer, som man behøver for at kunne føre en Krig; thi det er aldeles uføleligt og umenneskeligt at tænke saaledes. Der bør aabenbart i Folkets og Menneskelighedens Interesse ikke holdes flere Officerer paa Fredsfod, end det er absolut nødvendigt for at kunne begynde Krig. Det har ogsaa viist sig, idetmindste for mine Dine, at, da Krigen udbrød, fik jo virkelig Armeen Officerer i et ikke lidet Antal, som uden enten at have været lønnede eller gagerede, eller uden at have gjenemgaaet Militairskolen, enten den lavere eller høiere, ikke blot fandtes brugbare, men som udmærkede sig i Krigen. Er det nu vist, saa synes det mig, at selv den Frygt maatte bortfalde, at man ved en Krigs Begyndelse ikke skulde have Officerer nok, medmindre man holdt et større Antal i Fredstid, end Landets Kræfter tillode det; men selv om en saadan Frygt var berettiget, saa er det dog aldeles bagvendt, at man vil betrygge sig i selve Fredstiden, for at man skulde finde Krigstiden lidt mindre besværlig. Betænker jeg derimod fra en anden Side, hvad det dog er, man gjør, naar man her i dette Dieblik og under disse Omstændigheder tvistes med Krigsministeren, med Regjeringen, om der enten skal gives nogle Tusinde Daler mere eller mindre til Landcadetacademiet, eller til hvilkensomhelst militair Foranstaltning eller Stiftelse, saa maa jeg sige: ja, det begriber jeg ikke, dert kan jeg